

Пише:
Драјан
Тејавчевић

Бризбејн, фебруар 2010.

Таман кад сам намјеравао да пишеш како ми свако јутро не почиње прелиставањем новина, него трчањем у собу у којој држим компјутер како бих погледао најновије вијести са "глобалне мреже", случајно сам налетео на информацију коју никако да заборавим и која ме заокупља колико и редова број дана који му је остао до облачења цивилне одјеће.

Дакле, нећу о тој незамисливој ситуацији прије двадесетак година, да не отрчим до трафике готово неумивен, узмем "Ослобођење" и "Политику" и још нешто што ми падне на памет и само дође под руку, а онда уз поголем ибрик кафе прелиставам наслове.

Некада сам то радио од спортске стране, некад од оне за културу, а све ми се чини да сам последњих година у отаџбини то чинио од задњих, гдје су биле смртванице.

Задржао сам навику да скувам "нашу" кафу, јачу и горчу и да уз њу боље прогледам шкиљећи у оно "прозорче у бијели свијет" са којег свакодневно скидам вијести које ме занимају.

Пошто ми се отворила прва страна, са домаћим актуелностима, а ја сам успио тако брзо да се "укуцам" на сајт "Политике", пажњу ми је привукао поголем наслов, "Школа за необуздану дјецу".

У Квинсленду, аустралијској држави у којој живим, односно на Голд Косту или Златној Обали, за коју веле да је једна од најљепших на свијету, (то кажу они који никада нису чули за Млет и Будву), у јануару је отворена школа за дјецу предшколског узраста која туку своје другаре и учитеље.

Другаре, мање-више, али учитеље, побогу, то је већ нешто што тешко варим.

Успут, ради се о дјецџ старој тек четири или пет година која запотежу што им под руку дође од школског прибора и тиме млате и дјецу и запослене.

Знам да је Баја Бајазит из "Магарећих година" носио онај гивикт по џеповима, али сигурно није ни помишљао да га одапне на учитеља, поготово на оног "Паприку", додуше из друге Ђопићеве књиге.

Дојадило учитељима да их клинци маришу по ногама и да их псују и омаловажавају, пријавили то министарству образовања, а оно нашло рјешење у школи за необуздану дјецу.

Тамо ће они, један цијели семестер, да уче о лијепом понашању са специјализованим учитељима и психолозима, а дотле ће њихови родитељи у одвојеним просторијама преписивати са табле корисна упутства о одгоју властите дјеце.

У тексту кажу како се дошло до закључка да се дјеца понашају онако како виде и понесу из куће, а да породичне туче, свађе и псовке лоше утичу на њихову психу.

Свака част на закључку, али мом најбољем другу из првог разреда основне, Рајку, отац је био алкохоличар који је свакодневно млавио и њега и још седмеро браће и сестара, мајку да не помињем, а Рајко био примјерно дијете-одликаш.

Из куће није уистину имао шта да понесе, чак ни за доручак.

Имали смо и ми спужви и креда, лењира и угломјера, али никоме није падало на памет да тиме зајдије учитеља и да му помене госпођу мајку.

Они, с друге стране, нису имали потребу да нас пријављују министарству образовања јер су носили прутеве или показиваче за карте, пуцали нам чвоке и вукли нас за косу, фарбали нам у црвено дланове, а покаткад, као онај "Паприка", имали у ћошку учионице које зрно кукуруза или пшенице на које су непослушни морали да клекну као да молитву почињу.

Родитељи нису позивани на семинаре о одгоју дјеце, (ријетко су долазили и на родитељске састанке), а некако је све то штимало и без министарства образовања.

Може бит зато што смо били сиротиња па нисмо могли да издвајамо паре за школу за необуздану дјецу, (самодоприноса је и ионако било превише), а може бит и да смо прећуткивали своје проблеме.

Не могу да устврдим да смо били фина дјеца јер смо лоптом на одмору најмање једном седмично разбијали школске прозоре, вјешали смо се као шимпанзе по околном дрвећу, играли "труле кобиле" и крвнички наскакивали на оне што нам се нису свиђали, постављали рајстенгле другарима на столице, али учитељи су били светиња.

На знам како је код вас, али овдје дјецу не смију да туку ни учитељи, ни родитељи, а кад дјеца њих деветају, онда имају школу да их науче да се то не ради или бар не тако често.

Наставник који попријеко погледа неко дијете, могао би да остане без посла, родитељи без њега јер ће га узети нека од бројних агенција и одредити му бољег старатеља, а предшколска дјеца, на сву срећу, сад имају избор.

Или да примире или да их науче како да примире.

Једино што не нађох у тексту је шта се дешава ако необуздано дијете за семестер допунске обуке о понашању не усвоји градиво па и даље настави са праксом да ошине васпитача или му у блажој варијанти каже: "Fuck off".

Да ли се онда настава продужава за још један семестар, односно, шта ако дијете падне "на годину"?

Можете ли уопште да замислите учитеља "Паприку" на почетку 21. вијека, како пијан, прво из биртије, са штапом у руци нагони дјецу на буљук и утјерује им знање и васпитање кроз дланове и стражњицу?

Кладим се да се не би одржао више од једног часа.

Сад стварно не разумијем како смо знали шта се смије, а шта не радити у учионици.

Не сјећам се да ми је мајка икада рекла да не гађам праћком наставника, (а птице сам гађао), да се не распитујем за његово породично стабло да бих сазнао кога је имао до деветог кољена, да не шамарам другаре у разреду, нити да кажем директору: "I will kill you", (додуше, тад нисам знао енглески).

Признајем да сам старомодан чо-вјек па ми се све мора нацртати, али ја те "специјализоване учитеље и психологе" у школи за необуздану дјецу не могу да замислим да не долазе са штитницима за кољена на наставу, са мрежама на лицу, попут најискуснијих пчелара, са повећим тампонима у ушима, искривљеним лицем од намјештеносмјеха и венама избоченим од најефикаснијих ињекција за смирење.

Каква ли је школа била за њих, прије школе за необуздану дјецу?

Важно је ипак да је кренуло јер се интимно надам да ће се отворати школе и за необуздане домаћице, полицајце и таксисте, нервозне раднике у поштама и банкама, неодговорне водоинсталатере, електричаре и политичаре и да ће се коначно увести неки ред и усвојити правила о понашању.

Не може више коме како падне на памет, па на Западу смо, а не у некој земљи трећег или оног свијета.

Треба све то обликовати, од малих ногу па до оних дужих.

Не знам само како би на све ово ре-

аговао мој бивши комшија Миле.

Син му, Раденко, нажалост, није био као његови вршњаци, па је три пута понављао први разред.

Кад се мој отац, учитељ, осмјелио четврте године да Милету укаже да би можда Раденка требало уписати у специјалну школу, Миле је одлучно одбио.

"Каква, специјална школа, учи, побогу, видиш да и ову нормалну не може да оварише".

И такав, какав је био, Раденко није тукао ни дјецу, ни учитеље. Ко какав генерал мирно је гледао на своје постројене јединице и ништа га се није дотицало, али је некако знао како да се понаша према другим. Имао је неког свог чудесног дара иако му је један био одузет.

Сад једноставно не могу да ишчекам да прође први семестер па да видим резултате експерименталне школе за необуздану дјецу. Свакако се надам да ће објавити и те оцјене и процјене, а не, само их кришом доставити министарству образовања за интерну употребу.

Ако ништа друго, очекујем да неко од тих "специјализованих" наставника напише коју импресију и похвали државу која се прва јаду досјетила па кренула у дисциплиновање подмлатка.

Наравно, ако ти учитељи преживе први семестер.

Solaway Travel 3819 Sunset Street. Burnaby, B.C. V5G 1T4
Tel: 604-430-6789 Toll Free: 1 877 430 6789 Fax: 604-430-2244

**NAJPOVOLJNIJE CENE I
NAJBOLJA USLUGA !**

- Paket aranžmani
- Letovanja usred zime
- Karte prema svim destinacijama
- Osiguranja
- Rentanje auta

Za sve informacije zvat
Vesnu Heriban
Vesna@solawaytravel.com

604 430-6789